

ВЪ БОЛНИЦАТА.

Разказъ отъ Д. Бурски.

Дъждъ като изъ чучуръ вали непрѣстанно. Часътъ е едва 5 слѣдъ обѣдъ, а мрачина застила грѣшната земя ведно съ дѣцата ѝ. Тъмнината се увеличава. По улицитѣ народътъ оредява, но файтони и разни каруци блѣскатъ още уличната настилка и всичко наоколо се трѣсе и кѣнти.

Въ болницата е тихо, както всѣкога. Ра-

ненитѣ гледатъ прѣзъ прозорцитѣ и очакватъ пристѣпа на дългата нощъ.

Пѣтния звѣнецъ на болницата отчаено извѣнтѣ. Докараха нови ранени. Свалиха 30 души. Всички идящи отъ Чаталджа. Прѣобличатъ ги. Не приличатъ на хора: мършави, кални, неомити, брадясали, съ озвѣрени погледи, съ помраченъ умъ. Умора чувствуватъ, едва ги прѣобличатъ. Падатъ въ несвѣсть; свѣстяватъ ги.

Врѣмето лети въ черна мрачина. Вѣтъръ. Ново звѣнтение на пѣтния звѣнецъ. Специална кола... тежко раненъ.. който бълнува непрѣстанно. Свалятъ го. Около носилото му тѣлпа зрители. Внесоха го. Започнаха прѣоблачането.

— Стойчо... Стойчо, батинка... убиха ме... ахъ... по-лека... по-тихо... Стойчо!

— Какво, бате?

— Стойчо?...

— Тукъ съмъ, бате. Какво искашъ?...

— Не рѣжете куртката... Охъ, Стойчо?... Умирамъ... Умирамъ... Нѣма ли тукъ докторъ? Дайте ми нѣщо, бе... Изгоряхъ... Охъ... Стойчо, Стойчо... Охъ, майчице... Маа-моооооо... уууумииирамъ... Стойчо... Стойчо... Ела, батинка!...

— Тукъ съмъ, бате, какво?

Ранения все продължава да стѣне безъ плачъ и често да извива като на умрѣло.

Ранени наизкачаха отъ стаятѣ и заобиколиха Стойча, брата на ранения.

— Какъ се казва, бе момче?

— Талю Стойковъ.

— Кждѣ е раненъ?

— При Одринъ. Тѣкмо гледалъ съ бинокъла сражението, единъ куршумъ го удря въ носътъ и се спира въ вратнитѣ жили. Рускитѣ лѣкари се мжчиха да го извадятъ, не можаха. По-рано говорѣше и не се мжчеше толкова, а сега като че и мене не познава.

— Стойчо, кажи имъ, батинка, кажи имъ